

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁיחֵבֶר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

הַקְדָּמַת הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך א' - חלק ט'

קונטרס 9

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישאלא חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אגרות הזהר

הרב משה נחשוני

רחוב הרב קוק 12 ראשון לציון

טל' 0548481181 039648512

בסיעתא דשמיא, כ"ד אדר תש"ע

לכבוד ידיד נפשי הגה"צ המפרסם שזכה לזכות את עם ישראל ולהעמיד הדת על תקנה בכשרות, בשחיטה, בנקור, בטהרה, ועוד. והוציא ספרים רבים שעל דם השיב רבים מעוון כ"ק האדמו"ר רבי שלום יהודה גראס מהאלמין שליט"א היושב בבית שמש.

רציתי בזה להעלות ולהודות על זיכוי הרבים שהנכם עושים בשנים האחרונות בהפיצכם את למוד הזהר בעולם ובחיבור הספרים והחוברות הרבים הן להלהיב ההמונים והן לתועלת הלימוד המקרבת הגאולה ואשרי חלקיכם.

ובזהר הקדוש פרשת נשא דף קכ"ב ברעיה מהימנא מתואר הצרות הקשות שיהיה בגלות לפני ימות המשיח הן בגלות עשיו הן בגלות ישמעאל שנקראים כלב ונחש ובפירוש מתוק מדבש מבואר שישמעאל נקרא נחש ועשיו כלב. ונראה להסביר כי יש בחז"ל שאומרים לנחש מה הנאה יש לך שהנך יורק ומטיל ארס, ובאמת כך רואים שהישמעאלים נהרגים ומתפוצצים כשהעיקר להרוג יהודים, ואילו עשיו לא יתאבדו ואת עצמם לא יהרגו בשביל יהודים. אלא ככלב. ועל זה מוסיף שם בזהר הקדוש "מי יוכל [בזמן שלפני המשיח להינצל באמונה] בגינם איתמר [בשבילם נאמר] והמשכילים יזהרו ויזהרו הרקיע "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר וכו' ובגין דעתידין ישראל למיטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון מן גלותא ברחמי [דהיינו משה רבנו רעיא מהימנא מגלה לנו שבזכות למוד הזהר הקדוש ברוך הוא יפקוד מהגלות].

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

ועתה על ידי הלמוד הנפלא בזהר הקדוש ששעה שווה שנה
כדברי הפסא מלך ובשבת עולה לערך אלף שנה כדברי הַבּוֹ אִישׁ
חי זי"ע, ובשמחה למליון שנה כדברי האורחות צדיקים, וביסורים
כפול מאה כדאיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו
לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוח, וגם צער כבישת היצר נחשב
ליסורים, [כפתוב בספרים הקדושים] ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז
תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא תורה שלמדתני באף נתקיימה לי.
בואו וראו: שעה אחת למוד זהו הקדוש בשבת קודש שווה מאה
מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדשים חדושים בתורה,
ובכך כל אחד ימצא תקון ונחת לנשמתו.

אמר רבי שמעון לחבריא במטותא מנייכו דלא תפקון מפומייכו מלה דאורייתא דלא
ידעתון ולא שמעתון מאילנא רברבא כדקא יאות, בגין דלא תהווין גרמין לההוא חטאה
לקטלא אכלוסין דבר נש למגנא. פתחו כלהון ואמרו רחמנא לשון, רחמנא לשון. –
וביאור: אמר רבי שמעון לחבריא, בבקשה מכם שלא תוציאו מפיהם דבר תורה שלא
ידעתם ולא שמעתם מעץ גדול פראוי, כדי שלא תהיו גורמים לאותה החטאה להרג
המוגי בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו, הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו.

ו[ו] כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה – (פרק א'): וידוע דאיתא באבות דרבי נתן
דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך פעת היא
טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקם בנו בעוה"ר וטר
מרע משתולל (ישעיהו נט, טו) על הבריות, (פרש"י בסנהדרין צ"ו ע"א ע"ב כל העולם אומרין עליו שוטה הוא,
היינו משתולל לשון שטות), ויראי ה' ימאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל
לעשות את בניהם יהודים כשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עני ודוחק כל
ימיהם, ומשאריית עמלם יפרשו שכר למלמדים וגמורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם
מהגרים ממקומם למרות עונים ודוחקם למקומות הרחוקים שהפרנסה מצויה יותר
בשביל חנוף בניהם לתורה ויראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב
ונפש.

אָמְרוּ, אָסוּפִי הוּא, וְהִבִּיאוּ אוֹתוֹ מִן הַשּׁוּק. מִשּׁוּם כִּף הִבִּיאוּ אֶת בְּנֵיהֶם עִמָּם, וְנִטְלָה אוֹתָם שָׂרָה וְהִינִיקָה אוֹתָם לַפְּנִיָּהִם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (שם) מִי מִלֵּל לְאַבְרָהָם הִינִיקָה בָּנִים שָׂרָה. בָּנִים וְדָאֵי. וְהַמְקַטְרֵג הֵהוּא עַל הַפְּתָח. אָמְרָה שָׂרָה, צָחֵק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים.

כִּינֵד עָלָה הַמְקַטְרֵג הֵהוּא לַפְּנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאָמַר לוֹ: רַבּוֹן הָעוֹלָם, אַתָּה אָמַרְתָּ אַבְרָהָם אוֹהֵבִי, עָשָׂה סְעוּדָה וְלֹא נָתַן לָךְ דָּבָר וְלֹא לְעַנְיִים, וְלֹא הִקְרִיב לַפְּנֵיךְ אֶפְלוֹ יוֹנָה אַחַת. וְעוֹד, אָמְרָה שָׂרָה שְׂצַחֲקֶתָ בָּהּ. אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: מִי בְּעוֹלָם כְּאַבְרָהָם? וְלֹא זֶו מִשָּׁם עַד שְׁבַלְבַל כָּל אוֹתָהּ שְׂמַחָה, וְצִוְּהַ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִקְרִיב אֶת יִצְחָק קֶרְבָּן, וְנִגְזַר עַל שָׂרָה שְׂתַמּוֹת עַל צַעַר בְּנָהּ. כָּל אוֹתוֹ הַצַּעַר גָּרַם שְׁלֹא נָתַן דָּבָר לְעַנְיִים. פְּתַח רַבִּי שְׂמַעוֹן וְאָמַר, מֵהוּ שְׂפָתוֹב (יִשְׁעִיָּה לח) וְיִסָּב חִזְקִיָּהוּ פְּנִי אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל אֶל ה' - בֹּא תִרְאֶה כַּמָּה הוּא הַכַּח הַחֹזֵק שֶׁל הַתּוֹרָה וְכַמָּה הוּא עֲלִיּוֹן עַל הַכָּל. שְׁכַל מִי שְׂמַשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, לֹא פּוֹחַד מֵעֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְלֹא פּוֹחַד מִחֲלָאִים רָעִים שֶׁל הָעוֹלָם, מִשּׁוּם שֶׁהוּא אָחוּז בְּעֵץ הַחַיִּים וְלוֹמֵד מִמֶּנּוּ בְּכָל יוֹם.

שְׁחַרְי הַתּוֹרָה מִלְמַדְתָּ אָדָם לְלַכֵּת בְּדַרְךְ אֱמֶת, תִּלְמַד אוֹתוֹ עֲצֵה אֵיךְ לְשׁוֹב לַפְּנֵי רַבּוֹנוֹ לְכַטֵּל אֶת אוֹתָהּ הַגְּזוּרָה. שְׂאֶפְלוֹ אִם נִגְזַר עֲלֵיו שְׁלֹא תִתְבַטֵּל הַגְּזוּרָה הַזֶּה - מִיַּד מִתְבַטֵּלִת וּמִסְתַּלְקֶת מִמֶּנּוּ וְלֹא שׁוֹרָה עַל הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה. וּמִשּׁוּם כִּף צְרִיף הָאָדָם לְהַשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה יָמִים וְלַיְלוֹת וְלֹא יִסּוֹר מִמֶּנָּה. זֶהוּ שְׂפָתוֹב (יְחִזְעִיא) וְהִגִּיתָ

אִיְהִי אוֹלִידֵת אֶלֶּא אָמְרוּ אָסוּפִי הוּא וּמִן שׁוּקָא אִיְתִיאוּ לִיה. בְּגִין כִּף אֲתִיִּין בְּנִיִּיהוּ בַּהֲדִיִּיהוּ וְנִטְלַת לוֹן שָׂרָה וְאוֹנִיקַת לוֹן קַמִּיִּיהוּ. הָדָא הוּא דְכָתִיב, (בְּרַאשִׁית כא) מִי מִלֵּל (דף יא ע"א) לְאַבְרָהָם הִנִּיקָה בָּנִים שָׂרָה, בָּנִים וְדָאֵי. וְהֵהוּא מְקַטְרֵגָא עַל פְּתָחָא. אָמְרָה צָחֵק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים.

מִיַּד סָלִיק הֵהוּא מְקַטְרֵגָא קַמִּי קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא וְאָמַר לִיה רַבּוֹן עֲלִמָּא אֶת אֲמַרְתָּ אַבְרָהָם אוֹהֵבִי, עַבְדִּי סְעוּדָתָא וְלֹא יְהֵב לָךְ מִיַּדִּי, וְלֹא לְמִסְכְּנֵי, וְלֹא קָרִיב קְדָמְךָ אֶפְלוֹ יוֹנָה חַד. וְתוֹ אָמַרְתָּ שָׂרָה דְחִיִּיכַת בָּהּ. אָמַר לִיה קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא מָאן בְּעִלְמָא כְּאַבְרָהָם. וְלֹא זֶו מִתְמַן, עַד דְּבַלְבַל כָּל הֵהוּא חֲדוּהּ, וּפְקִיד קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לְמַקְרַב לְיִצְחָק קֶרְבָּנָא, וְאַתְגְּזַר עַל שָׂרָה דְתַמּוֹת עַל צַעֲרָא דְבָרָה. כָּל הֵהוּא צַעֲרָא גָרִים, דְּלֹא יְהִיב מִיַּדִּי לְמִסְכְּנֵי.

פְּתַח רַבִּי שְׂמַעוֹן וְאָמַר מָאִי דְכָתִיב, (יִשְׁעִיָּה לח) וַיִּסָּב חִזְקִיָּהוּ פְּנִי אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל אֶל יי. תָּא חֲזוּי, כַּמָּה הוּא חֵילָא תְּקִיפָא דְאוֹרִיִּיתָא, וְכַמָּה הוּא עֲלֵאָה עַל כָּלֵא. דְּכָל מָאן דְּאַשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרִיִּיתָא לֹא דְחִיל מְעִילָאֵי וּמִתְפָּאֵי. וְלֹא דְחִיל מִפְּרַעֲיִן בִּישִׁין דְּעִלְמָא. בְּגִין דְּאִיהוּ אָחִיד בְּאִילְנָא דְחַיִּי וְלִיף מִיַּנְיָה בְּכָל יוֹמָא.

דְּהָא אוֹרִיִּיתָא תּוֹלִיף לְבַר נֶשׁ לְמִיזַל בְּאַרְחָ קְשׁוּט. תּוֹלִיף לִיה עֵיטָא הִיף יְתוּב קַמִּי מְאָרִיָּה לְבַטְלָא הֵהוּא גְזוּרָה. דְּאֶפְלוֹ אֲתַגְּזַר עֲלֵיהּ דְּלֹא יִתְבַטֵּל הָאִי גְזוּרָה, מִיַּד אֲתַבְטֵל וְאִסְתַּלַּק מִנְיָה וְלֹא שְׂרִיא עֲלֵיהּ דְּבַר נֶשׁ בְּהָאֵי עֲלִמָּא. וּבְגִין כִּף בְּעִי לִיה לְבַר נֶשׁ לְאַשְׁתַּדֵּלָא בְּאוֹרִיִּיתָא יִמְמָא וְלִילִי וְלֹא יִתְעַדִּי

בו יומם וְלַיְלָה. וְאִם סָר מִן הַתּוֹרָה אוֹ נִפְרַד מִמֶּנָּה, כְּאִלוֹ נִפְרַד מֵעַץ הַחַיִּים.

בא ראה עצה לאדם - כשהוא עולה בלילה על מטתו, צריך לקבל עליו את המלכות שלמעלה בלב שלם ולהקדים למסר לפניו את פקדון נפשו, ומיד נצול מכל המחלות הרעות ומכל הרוחות הרעות ולא שולטים עליו. ובבקר, כשקם ממטתו, צריך לברך לרבנו, ולהפגנס לביתו, ולהשתחוות לפני היכלו ביראה ובה, ואחר כך יתפלל תפלתו. ויקח עצה מאותם האבות הקדושים, שכתוב (תהלים ה) וְאֲנִי בְּרַב חֶסֶדְךָ אָבוֹא בֵּיתְךָ אֲשַׁתְּחֶנָּה אֶל הַיֵּכָל קִדְשְׁךָ בִּירְאָתְךָ.

כך פרשוהו, שלא צריך לאדם להפגנס לבית הפגנס אלא אם נמלך בראשונה באברהם יצחק ויעקב, משום שהם תקנו התפלה לפני הקדוש ברוך הוא. והו שכתוב ואני ברב חסדך אבוא ביתך - זה אברהם. אשתחנה אל היכל קדשך - זה יצחק. ביראתך - זה יעקב. וצריך להכלילם בראש, ואחר כך הפגנס לבית הפגנס ויתפלל תפלתו. אז כתוב (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

רבי פינחס היה מצוי לפני רבי רחומאי בחוף ים פְּנִינָת, ואדם גדול וקשיש ימים היה, ועיניו פסקו מלראות. אמר לרבי פינחס, ודאי שמעתי שליוחאי חברנו יש מרגלית אבן טובה, והסתפלתי באור המרגלית והיא שיוצא באור השמש מנרתיקה והאירה את כל העולם, ואותו האור עמד מן השמים לארץ והאיר את כל העולם עד שישב עתיק הימים

א) והגית בו יומם וְלַיְלָה. וְאִם אֲתַעְדִּי מִיְמֵה דְאֻרְיִיתָא אוֹ אֲתַפְרַשׁ מִיְמֵה כְּאִלוֹ אֲתַפְרַשׁ מֵאֵילָנָא דְחַיִּי.

הוא חזי, עיטא לבר נש, פד איהו סליק בליליא על ערסיה בעי לקבלא עליה מלכותא דלעילא בלבא שלים וילאקדמא לממסר קמיה פקדונא דנפשיה ומיד אשתויב מפל מרעין בישין ומפל רוחין בישין ולא שלטין עליה. ובצפרא קם מערסיה בעי לברכא למאריה ולמיעל לביתיה ולמסגד קמי היכליה בדחילו סגיא, ובתר פן יצלי צלותיה ויסב עיטא מאנון אבהן קדישין דכתיב, (תהלים ה) וְאֲנִי בְּרַב חֶסֶדְךָ אָבוֹא בֵּיתְךָ אֲשַׁתְּחֶנָּה אֶל הַיֵּכָל קִדְשְׁךָ בִּירְאָתְךָ.

הבי אוקמוה לא לבעי ליה לבר נש לעאלא לבי כנישתא אלא אי אמליך בקדמיתא באברהם יצחק ויעקב, בגין דאנון תקינו צלותא לקמי קדשא בריך הוא. הדיא הוא דכתיב ואני ברוב חסדך אבוא ביתך, דא אברהם. אשתחנה אל היכל קדשך, דא יצחק. ביראתך, דא יעקב. ובעי לאכללא לון ברישא, ובתר פן ייעול לבי כנישתא ויצלי צלותיה. פדין כתיב, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

רבי פינחס הוה שכיח קמי דרבי רחומאי בכיף ימא דגנוסר. ובר נש רב וקשישא דיומין הוה ועינוי אסתלקו מלמחמי. אמר לרבי פינחס ודאי שמענא דיוחאי חברנא אית ליה מרגלית אבן טובא, ואסתפלית בנהורא דהיא מרגלית נפקא כנהירו דשמשא מנרתיקה ונהרא כל עלמא. וההוא נהורא

וְיָשֵׁב עַל הַכֶּסֶף כְּרֹאֵי. וְהָאֹר
הָהוּא כָּלֵל בְּבֵיתְךָ, וּמֵהָאֹר
שֶׁנִּכְלָל בְּבֵיתְךָ יֵצֵא אֹר דֵּק וְקִטְוֵן,
וְיֵצֵא הַחוּצָה וְהָאִיר אֶת כָּל
הָעוֹלָם. אֲשֶׁרִי חִלְקֶךָ. יָצָא, בְּנֵי,
יָצָא, וְלָךְ אַחֵר הַמְּרֻגְלִית הֵיא
שְׁמֵאִירָה אֶת כָּל הָעוֹלָם, שְׁהֵרִי
הַשְּׁעָה עוֹמְדַת לָךְ.

יָצָא מִלְּפָנָיו וְעַמֵּד לְהַכְנִס לְאַנְיָה
הֵהִיא, וְשָׁנֵי גְבָרִים עִמּוֹ. רָאָה שְׁתֵּי
צְפָרִים שֶׁהֵיוּ בְּאוֹת וְטֹסוֹת עַל
הַיָּם. הָרִים לָהֶם קוֹל וְאָמַר:
צְפָרִים צְפָרִים, שְׂאֲתֵן טֹסוֹת עַל
הַיָּם, הִרְאִיתֶם אֶת הַמְּקוֹם שֶׁשָּׁם
בַּר יוֹחָאי? הַשְּׁתֵּהָה מְעַט, אָמַר:
צְפָרִים צְפָרִים, לָכוּ וְהִשְׁיִבּוּ אוֹתִי.
פָּרְחוּ וְהִלְכּוּ. נִכְנְסוּ לַיָּם וְהִלְכּוּ
לְהֵן. עַד שֶׁיֵּצֵא, הִנֵּה אוֹתָן צְפָרִים
בְּאוֹת, וּבְפִי אַחַת מֵהֵן פִּתְקָה
אַחַת, וְכָתוּב בְּתוֹכָהּ שֶׁהִנֵּה בַר
יוֹחָאי יָצָא מִן הַמַּעְרָה וּרְבִי אֶלְעָזָר
בְּנֵו. הִלְךְ אֵלָיו, וּמֵצָא אוֹתוֹ
מִשְׁנָה, וּגּוֹפּוֹ מֵלֵא חֲלָדִים. בָּכָה
עִמּוֹ וְאָמַר: וַי שְׂרָאִיתֶךָ בְּכָךְ.
אָמַר: אֲשֶׁרִי חִלְקִי שְׂרָאִית אוֹתִי
בְּכָךְ. שְׂאֶלְמֵלֵא לֹא רִאִיתִי אוֹתִי
בְּכָךְ, לֹא הִיִּיתִי בְּכָךְ.

בֹּא רָאָה, הֵהָר הַזֶּה, לְשׁוֹן קֶשֶׁה
הוּא. אוֹתָם הָרִים לְמַעְלָה,
וְצְדִיקִים הָאֵלוּ שְׂאֲחוּזִים בְּכִנְסַת
יִשְׂרָאֵל, וְנִקְרָאִים הַר צִיּוֹן אוֹתָם
הָרִים שֶׁסָּבִיב יְרוּשָׁלַיִם, בְּגִלְל
שֶׁהֵם מְצִיגִים וְאוֹמְרִים זֶה לְזֶה
בְּצַד הַיַּחֲדוּד (עובדיה א) לְשֹׁפֵט אֶת הַר
עֶשׂו, שֶׁקְטָרוֹג הַמְּקַטְרֵג מְצַד
הַשְּׂמָאל. בְּאוֹתוֹ זְמַן, וְהִיִּתָּה לְהִ
הַמְּלוּכָה. בְּהַתְחַלָּה נִקְרָאת
מִמְּלוּכָה, מִשּׁוּם שֶׁמִּינִיקָה לְשׁוֹן
צְדָדִים - לְיָמִין וּלְשְׂמָאל. וְעַכְשָׁו
נִקְרָאת מְלוּכָה, בְּגִלְל שֶׁמִּינִיקָה
לְיָמִין. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (הושע ג)
וְאַרְשִׁיתֶךָ לִי לְעוֹלָם. וּבְגִלְל

מְלוּכָה אֶקְרִי בְּגִין דִּינִקָא

קָאִים מְשָׁמִיא לְאַרְעָא וְנִהִיר כָּל עֲלָמָא
עַד דִּיִּתִּיב עִתִּיק יוֹמִין וְיִתִּיב עַל פְּרִסְיָא
כְּדָקָא יָאוּת. וְהֵהוּא נִהוּרָא כְּלִיל כְּלָא
כְּבֵיתְךָ. וּמִנְהוּרָא דְאַתְּכְּלִיל בְּבֵיתְךָ. נִפְק
נִהִירוֹ דְקִיק וְיַעִיר וְנִפְקִי לְבַר וְנִהִיר כָּל
עֲלָמָא, זַכָּאָה חוּלְקֶךָ. פּוֹק בְּרִי, פּוֹק, זִיל
אַבְתְּרִיה דֵּהֵיא מְרֻגְלִית דִּנְהִיר עֲלָמָא,
דְּהָא שְׁעַתָּא קִיִּימָא לָךְ.

נִפְק מְקָמִיה וְקָאִים לְמֵיעַל בְּהֵיא אַרְבָּא
וְתָרִין גּוֹבְרִין בְּהֵדִיה. חֲמָא תָרִין צְפָרִין
דְּהוּוּ אַתְיִין וְטֹסִין עַל יָמָא, רְמָא לֹוֹן קְלָא
וְאָמַר צְפָרִין צְפָרִין דְּאַתּוֹן טָאסִין עַל יָמָא,
חֲמִיתוֹן דְּהוּוּ דְבַר יוֹחָאי תַּמָּן, אֲשֶׁתְּהִי פּוֹרְתָא
אָמַר, צְפָרִין צְפָרִין זִילוּ וְאַתִּיבּוּ לִי. פָּרְחוּ
וְאַזִּילוּ, עָאלוּ בְּיָמָא וְאַזִּילִי לְהוֹן. עַד דִּנְפְק,
הָא אַנּוּן צְפָרִין אַתְיִין וּבְפּוֹמָא דְחָדָא מְנִיִּיהוּ
פִּתְקָא חָדָא וּכְתִיב בְּגוֹוָה דְּהָא בַר יוֹחָאי נִפְק
מִן מַעְרְתָא וּרְבִי אֶלְעָזָר בְּרִיה. אֲזַל לְגַבִּיָּה
וְאַשְׁכַּח לִיה מְשֻׁנָּא וּגּוֹפִיָּה מְלֵיא חֲלוּדִין.

בְּכָה (דף יא ע"ב) בְּהֵדִיה וְאָמַר וַוִי דְחֲמִיתֶךָ
בְּכָךְ. אָמַר זַכָּאָה חוּלְקִי דְחֲמִית לִי בְּכָךְ
דְּאַלְמֵלֵא לֹא חֲמִיתָא לִי בְּכָךְ לֹא הוּינָא בְּכָךְ

השלמה מוהשמשות (סימן כג)

הָא חֲזִי הָאִי הַר לִישְׁנָא דְתַקִּיפּוּ הוּא.
אַינּוֹן הָרִים לְעֵילָא וְאַלִּין צְדִיקִים
דְּאַחֲדָן בְּפִנְסַת יִשְׂרָאֵל וְאַקְרוּן הַר צִיּוֹן
הָרִים דְּסַחְרָנִי יְרוּשָׁלַיִם בְּגִין דְּאַינּוֹן
מְצוּיִנִין וְאַמְרִין הָאִי לְהָאִי בְּסִטְרָא
דִּיחוּדָא (עובדיה א) לְשֹׁפֵט אֶת הַר עֶשׂו
דְּקְטָרִיגוּ מְקַטְרָגָא מְסִטְרָא דְשְׂמָאלָא
בְּהֵהוּא זְמַנָּא (עובדיה א) וְהִיִּתָּה לְיִי הַמְּלוּכָה.
בְּקַדְמִיתָא אֶקְרִי מְמֻלְכָה בְּגִין דִּינִקָא
לְתָרִין סִטְרִין לִימִינָא וּלְשְׂמָאלָא. וְהַשְּׁתָא

שְהַגְלוֹת לֹא לְעוֹלָם הִיא, שְהַרְי
וְיִשְׁבַּת בְּגָלוֹת.

בֹּא רָאָה, שְׁסֻמוּף לֹו (זכריה יד)
וְהָיָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ
בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ
אֶחָד. בְּגָלָל שְׁעַד עֶכְשָׁו,
כְּשִׁישְׂרָאֵל בְּגָלוֹת - שְׁכִינָה
עִמָּהֶם, וּמֶלֶךְ בְּלִי גְבִירָה אֵינּוּ
מֶלֶךְ, אֲבָל אוֹתוֹ זְמַן, וְהָיָה ה'
מֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא
יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.
כְּשִׁנְדַבְּקַת הַשְׁכִּינָה בְּצַדִּיק, אָז
הוּא הַיְחוד.

שְׂכַךְ לְמַדְנוּ בְּסוּד שֶׁל קְרִיאַת
שְׁמַע, שְׂצַרִּיף אָדָם לִיחַד לְאֲדוֹנוֹ
וּלְקָשֶׁר קִשְׂרֵי הַאָמוּנָה בְּרִצּוֹן
הַלֵּב. וּכְשִׁמְגִיעַ ל"אֶחָד", צַרִּיף
לֹו לְכַנּוֹן בֹּא' נִסְתַּרְתָּ עֲתִיקָה (עֲשִׂיקָה)
שֶׁל הַכֹּל, וְח' - שְׁמוּנָה דְרָגוֹת
עֲלִיוֹנוֹת מַחְכְּמָה עֲלִיוֹנָה עַד
צַדִּיק. וְד' גְדוּלָה - הַתְּדַבְּקוֹת שֶׁל
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁהִיא חֲלָקוֹ שֶׁל
דָּוִד שְׁנִקְרָא (תהלים 138) עֲנִי וְאֲבִיוֹן,
כְּשִׁנְדַבְּקַת לְאוֹתָן דְרָגוֹת
שְׁלַמְעֵלָה שְׁרַמּוּזוֹת בֹּא"ח. אָז
הִיא גְדוּלָה וְכָל הָעוֹלָם יוֹנֵק
מִמֶּנָּה, וְאוֹתָם שְׂדִים שְׁהֵם
כְּמַגְדְּלוֹת, (שיר ח) אָז הֵייתִי בְּעֵינָיו
כְּמוֹצֵאת שְׁלוֹם.

בֹּא רָאָה, פְּסוּק זֶה עַל כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל נִתְבָּאָר. כְּשִׁהִיא בְּגָלוֹת
עִם בְּנֵיהָ בֵּין אַמּוֹת הָעוֹלָם
נִקְרָאת קְטַנָּה, זֶהוּ שְׁכַתּוּב (ע"ט)
אַחוֹת לָנוּ קְטַנָּה. וּכְשִׁישְׂרָאֵל
נִדְבְּקִים בַּתּוֹרָה וְהוֹלְכִים בְּדַרְךְ
אַמַּת, אָז מִתְמַלֵּאת, וְשְׁלוֹם
מִתְחַבֵּר בָּהֶם. מְשִׁיבָה הִיא
וְאוֹמְרָת, אֲנִי חוֹמָה וְשָׂדֵי
כְּמַגְדְּלוֹת.

בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁהִתְחַבֵּר עִמִּי, אָז
וְשְׁלוֹם. א' סוּד הָעֲתִיק הַקָּדוֹשׁ
שֶׁל הַכֹּל. ז' שְׁבַע דְרָגוֹת, וְשְׁלוֹם
שְׁנִקְרָא צַדִּיק. כִּינּוֹן שֶׁהַדְרָגוֹת
הֵלָלוּ מִתְחַבְּרוֹת, אָז הֵייתִי

לְיִמִּינָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (הושע ב') וְאַרְשֻׁתֶּיךָ
לִי לְעוֹלָם. וּבְגִין דְגְלוּתָא לָאו לְעוֹלָם הוּא
דְהָא יִתְבָּא בְּגָלוֹתָא.

הָא חֲזִי, דְסֻמִּיף לִיה (זכריה י"ד) וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ
עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וְשִׁמּוֹ אֶחָד בְּגִין דְעַד הַשְׁתָּא כַּד יִשְׂרָאֵל
בְּגָלוּתָא שְׁכִינְתָא עִמָּהוֹן וּמִלְכָּא בְּלֹא
מְטְרוֹנִיתָא לָאו מִלְכָּא אִיהוּ. אֲבָל הוּא זְמַנָּא
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. כַּד אֲתַדְבְּקַת שְׁכִינְתָּא
בְּצַדִּיק כְּדִין הוּא יְחודָא.

דְּהָבִי אוֹלִיפְנָא בְּרִזָּא דְקִרְיַת שְׁמַע דְבְּעֵי בֵר
נָשׁ לִיחַדָּא לְמֵאֲרִיָּה וּלְקִשְׂרָא קִשְׂרִין
דְמַהִימְנוּתָא בְּרַעוּתָא דְלִבָּא. וְכַד מְטִי לְאֶחָד
אַבְעֵי לִיה לְכוּוֹנָא בֹּא' סְתִימָא עֲתִיקָא (פ"א
עֲמִיקָא) דְכֹלָא וְח' תְּמַנְיָא דְרָגִין עֲלֵאִין מַחְכְּמָה
עֲלֵאָה עַד צַדִּיק. וְד' רַבְתָּא אֲתַדְבְּקוּתָא
דְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל דְאִיהִי חוֹלְקִיָּה דְדוּד דְאֶקְרִי
עֲנִי וְאֲבִיוֹן כַּד אֲתַדְבְּקַת לְאִינּוֹן דְרָגִין
דְלַעֲלֵא דְרַמִּיזוֹן בֹּא"ח. כְּדִין אִיהִי רַבְתָּא
וְעֲלֵמָא כּוֹלִיָּה יְנִיק מֵינָה וְאִינּוֹן שְׂדִים דְאִינּוֹן
(שיר השירים ח') כְּמַגְדְּלוֹת אָז הֵייתִי בְּעֵינָיו
כְּמוֹצֵאת שְׁלוֹם.

הָא חֲזִי, הָאִי קְרָא עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲתַמַּר
כַּד אִיהִי בְּגָלוּתָא עִם בְּנֵהָא בֵּין אוּמִין
דְעֲלֵמָא אֶקְרִי זַעֲרָא הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ע"ט)
אַחוֹת לָנוּ קְטַנָּה וְעַד יִשְׂרָאֵל אֲתַדְבְּרוּ
בְּאוּרִייתָא וְאֲזִלִּין בְּאַרְחָ קֶשׁוּט כְּדִין
אֲתַמְלִיָּא וְשְׁלוֹם אֲתַחַבֵּר בְּהוּ. אֲתִיבַת אִיהִי
וְאִמְרַת אֲנִי חוֹמָה וְשָׂדֵי כְּמַגְדְּלוֹת.

כְּהוּא זְמַנָּא דְאֲתַחַבֵּר עִמִּי א"ז וְשְׁלוֹם.ם.
א' רִזָּא דְעֲתִיקָא קְדִישָׁא דְכֹלָא, ז'
שְׁבַע דְרָגִין וְשְׁלוֹם דְאֶקְרִי צַדִּיק כִּינּוֹן

בְּעֵינָיו כְּמוֹצֵאת שְׁלוֹם. וְאִיזָה עֵינָיִם? אוֹתָן שֶׁבַע דְּרָגוֹת שֶׁנִּקְרְאוֹת עֵינֵי ה', פְּנֵי ה', וְאִזָּ שְׁלוֹם לְעוֹלָם, וְשׁוֹרָה הַטּוֹב שֶׁל הַעֲתִיק בְּמָקוֹם שֶׁל זָכַר וְנִקְבָּה, וְלָכֵן צָוָה מֹשֶׁה בַּתּוֹרָה וְאָמַר (דְּבָרִים טו) שְׁמַע! יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד. לְקַשֵּׁר אֶת כָּל קִשְׁרֵי הָאֲמוּנָה.

בֵּא רָאֵה, כָּל הַמְאָרִיף בְּאֶחָד, מְאָרִיכִין לוֹ יָמָיו וְשְׁנוּתָיו. מַה הַטַּעַם? בְּגַלֵּל שֶׁהוּא מְקוֹם שֶׁכָּל יָמֵי וְשָׁנוֹת הַעוֹלָם בּוֹ תְּלוּיִים כְּסוּד אוֹתָם הַדְּרָגוֹת שֶׁרְמוּזוֹת בְּאֶחָד, וְהֵם עֲשָׂרָה, וְכֻלָּם אֶחָד. וְהַתְּעוּרָרֵי בּוֹ הַחֲבָרִים וְאָמְרוּ, בְּדִלְתֵי וְיָפָה, בְּגַלֵּל שֶׁמְקוֹם זֶה שֶׁל דְּלֵת הוּא, וְאֵין לָהּ אוֹר מְשֻׁלָּה, וְצָרִיף אָדָם לְהֶאָרִיף בָּהּ וְלִמְשֹׁף לָהּ בְּרִכּוֹת מֵאוֹתָם שֶׁשָּׂה צְדָדִים, שֶׁשָּׂה בָּנִים עֲלִיוֹנִים עַל יְדֵי הַצְּדִיק, וְאוֹתָם שֶׁשָּׂה צְדָדִים רְמוּזִים בַּח', כְּסוּד שֶׁל שְׁמוֹנָה. שִׁשֵּׁת אֵלֶּה, וְשָׁנִים לְמַעֲלָה - חֲכֵמָה וּבִינָה, אָב וְאֵם - לְהוֹסִיף וְלְהַכְלִילֵם לְמַעֲלָה וְלַתֵּת לָהֶם בְּרִכּוֹת מֵאָב וְאֵם הַעֲלִיוֹנִים, שֶׁהֵרִי אֵין שׁוֹרָה הַטּוֹב שֶׁל הַעֲתִיק אֵלָּא בְּמָקוֹם שְׁלֹם, בְּמָקוֹם שֶׁנִּמְצְאִים זָכַר וְנִקְבָּה. זֶהוּ שְׁפָתַיב (שִׁיר א) צְאִינָה וְרֵאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלֵּךְ שְׁלֹמֹה וְגוֹמֵר. בְּיוֹם חֲתוּנָתוֹ וְגוֹמֵר. בְּיוֹם חֲתוּנָתוֹ וְגוֹמֵר. וְעַל זֶה אָמְרוּ, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יַחֲטֹף בַּחֲיִית, אֵלָּא צָרִיף לְמַשֵּׁף בְּרִכּוֹת מְקוֹם עֲלִיוֹן שֶׁל הַכֹּל, וְלְהַרְיֵק בְּאוֹתָם שֶׁשָּׂה בָּנִים. אַחַר כֵּן לָבַת הַזֹּאת שְׂאִין לָהּ יְרֵשָׁה בְּבֵית אָבִיהָ וְאָמָה, אֵלָּא רַק הַבֵּן הַזֶּה. וּמִכָּאֵן לְמַדְנֵי שֶׁבֶן יִרְשֵׁ אָב וְאֵם, וּבֵת לֹא, אֵלָּא שֵׁשׁ לָהּ מְזוֹנוֹת מִן הַבֵּן, אֵלָּא צָרִיף לְהֶאָרִיף בְּדִלְתֵי הַזֹּאת.

דְּהֵי דְרָגִין מִתְחַבְּרֵן כְּדִין א"ז הֵייתִי בְּעֵינָיו כְּמוֹצֵאת שְׁלוֹם. וּמֵאֵן עֵינָיו. אֵינּוֹן שֶׁבַע דְּרָגִין דְּאֶקְרוּן עֵינֵי יי, פְּנֵי יי, וְכִדִּין שְׁלָמָא לְעֵלְמָא וְשְׂרִיָא טִיבּוֹ דְּעֲתִיקָא בְּאַתֵּר דְּדַכְר וְנוֹקְבָא וּבְגִין כֵּן פִּקֵּד מֹשֶׁה בְּאוֹרֵייתָא וְאָמַר (דְּבָרִים ו') שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי אֱלֹהֵינוּ יי אֶחָד. לְקַשֵּׁרָא כּוּלְהוּ קִשְׁרֵין דְּמַהִימְנוּתָא.

הָא חֲזִי, כָּל הַמְאָרִיף בְּאֶחָד מְאָרִיכִין לוֹ יָמָיו וְשְׁנוּתָיו. מָאֵי טַעְמָא בְּגִין דְּאִיהוּ אַתֵּר דְּכָל יוֹמִין וְשָׁנִין דְּעֵלְמָא בִּיהַ תְּלִיין בְּרִזָּא דְּאֵינּוֹן דְּרָגִין דְּרְמִיזִין בְּאֶחָד וְאֵינּוֹן עֲשָׂרָה וְכֻלְהוּ חַד, וְאַתְעָרוּ בִּיהַ חֲבָרִיָא וְאָמְרוּ כַּדל"ת וְשִׁפּוּר. בְּגִין דְּהָא אַתְרָא דְּדל"ת הִיא וְלִית לָהּ נְהוּרָא מְדִילִיהּ. וּבְעֵי בַר נָשׁ לְאַרְכָּא בַּהּ וְלֹא מְשַׁכָּא לָהּ בְּרִכָּאָן מֵאֵינּוֹן שִׁית סְטָרִין שִׁית בְּנִין עֲלָאִין עַל יְדֵי דְּצְדִיק וְאֵינּוֹן שִׁית סְטָרִין רְמִיזִין בַּח' בְּרִזָּא דְּתַמְנִיָא.

שִׁית אֵלִין וְתַרִּין לְעֵילָא חֲכֵמָה וּבִינָה אַבָּא וְאֵימָא לְאוֹסְפָא וְלֹא כְּלָלָא לְהוּ לְעֵילָא, וְלְמִיחָב לְהוּ בְּרִכָּאָן מֵאַבָּא וְאֵימָא עֲלָאָה. דְּהָא לֹא שְׂרִיָא טִיבּוֹ דְּעֲתִיקָא אֵלָּא בְּאַתֵּר דְּשְׁלִים, בְּאַתֵּר דְּאַשְׁתַּפַּח דְּכַר וְנוֹקְבָא. הָדָא הוּא דְּכְתִיב (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) צְאִינָה וְרֵאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלֵּךְ שְׁלֹמֹה וְגוֹ' בְּיוֹם חֲתוּנָתוֹ וְגוֹ'. בְּיוֹם חֲתוּנָתוֹ דִּיִּיקָא. וְעַל דָּא אָמְרוּ וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יַחֲטוּף בַּחֲיִית אֵלָּא בְּעֵי לְאַמְשַׁכָּא בְּרִכָּאָן מֵאַתֵּר עֲלָאָה דְּכוּלָּא. וְלֹא רְקָא בְּאֵינּוֹן שִׁית בְּנִין. לְבַתֵּר לְהָאֵי בֵת דְּלִית לָהּ אַחְסָנָא בְּבֵית אַבּוּהָ וְאֵימָא אֵלָּא הָאֵי בְּרָא. וּמִכָּאֵן אוֹלִיפְנָא דְּבְרָא יְרִית לְאַבָּא וְלֹאִימָא וּכְרַתָּא לָא, אֵלָּא דְּאִית לָהּ מְזוּנֵי מִן בְּרָא אֵלָּא בְּעֵי לְאַרְכָּא בְּהָאֵי דל"ת.

וְתָמֹן אָמְרֵי כִמָּה בְעֵי בַר נֶשׁ לְאַרְכָּא בַּהּ,
כְּשִׁיעוּרָא דִימְלִיף יְתָה לְעֵילָא וּלְתַתָּא
וּלְאַרְבַּע זְוויין דְעֵלְמָא, רְזָא דְשִׁית סְטָרִין
עֲלָאִין דְכֻלְהוּ יְתַחְבְּרוּן עִמָּה וְלֹא יְתַפְרְשׁוּן
לְעֵלְמִין. וְכַד בַּר נֶשׁ מְאַרְיָךְ בְּהָאֵי כָל אֵינוֹן
יוֹמִין וּשְׁנִין עֲלָאִין מוֹסְרִין בְּרַכָּאָן עַל רִישִׁיה
וְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא קָרִי לִיה (יִשְׁעִיָּה מ"ט) וַיֹּאמֶר לִי
עֲבָדֵי אֲתָה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְאָר.

הָא חֲזִי, כִלְלָא דְאוּרִייתָא בְּהָאֵי קָרָא רְמִיזִין
וּכְלָלָא דְכָל אֵינוֹן אֲמִירָן דְאַתְבְּרִי בַּהוּן
עֵלְמָא בְּאַחַד רְמִיזִין הָדָא הוּא דְכְתִיב (אִיוב כ"ג)
וְהוּא בְּאַחַד וּמִי יִשְׁיבְנוּ וּנְפָשׁוּ אוֹתָהּ וַיַּעַשׂ.
וּבַהוּן אֲתַבְרֵי עֵלְמָא וְעַל דָּא תְנִינָן בְּעֶשְׂרֵה
מְאַמְרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם וְכוּי' וְאוּקִימָנָא
דְכוּלְהוּ עֶשְׂרֵה וְכֻלְהוּ כְלִילָן בְּקָרָא קְדָמָא
דְאוּרִייתָא: (עַד כַּאן מַהֲשַׁמְטוֹת)

השלמה מההשמטות (סימן בד)

בְּרֵאשִׁית רְזָא דְחֻכְמָ"ה. בְּרָא. עֲלָאָה
סְתִימָא דְלֹא אֲתִיבְדַע אֱלֹהִים
בִּינָ"ה. אִי"ת כִּלְלָא דְחֻס"ד וּגְבוּרָ"ה. הַשְּׁמִים
תַּפְאָרְת' וְאִי"ת כִּלְלָא דְנִצְח' וְהוּ"ד. וְאִי"ו
דְוֹאת לְאַכְלָלָא צִדִּיק. הָאֲרִיץ כִּלְלָא דְכֻנְסַת
יִשְׂרָאֵל אֲרִיץ חַיִּים וּבְתַר פְּרֻטָא דְאוּרִייתָא
בְּרֻזָא דְאֵינוֹן יוֹמִין עֲלָאִין. בְּרֵאשִׁית מְאַמְר
הוּא לְקַבֵּל דְרָגָא דְחֻכְמָ"ה וְאֲקִרֵי רֵאשִׁית.
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר לְקַבֵּל דְרָגָא דְחֻס"ד
דְאִיהוּ לִימִינָא. דְהָא מִתְמָן נְפִיק
נְהוּרָא לְכֻלְהוּ עֲלָמִין בְּרֻזָא דְיוֹם, הָדָא הוּא
דְכְתִיב (תְּהִלִּים נ"ב) חֶסֶד אֵל כֹּל הַיּוֹם וּלְקַבְלִיה
לְתַתָּא אַבְרָהָם דְאַחִיר בְּהָאֵי הוּלְקָא. וּבְגִין כֵּן
כְּתִיב הֵכָא יוֹם אַחַד, וְהֵכָא (יְחֻזְקָא ל'ג) אַחַד הָיָה
אַבְרָהָם וּבִיהַ כְּתִיב (יִשְׁעִיָּה מ"א) מִי הָעִיר מִמְזַרְחָ
בְּרֻזָא דְאוֹר דְנְפִיק מִמְזַרְחָ.

וְשֵׁם אוֹמְרִים כִּמָּה צְרִיף אָדָם
לְהָאֲרִיף בַּהּ, כְּשִׁעוּר שְׁיִמְלִיף אוֹתָהּ
לְמַעְלָה וּלְמַטָּה וּלְאַרְבַּע זְוִיֹּת
הָעוֹלָם, סוּד שֶׁל שְׁשֶׁה צְדָדִים
עֲלִיוֹנִים שְׂכֵלְם יְתַחְבְּרוּ עִמָּה וְלֹא
יִפְרְדוּ לְעוֹלָמִים, וּכְשֶׁאָדָם מְאַרְיָךְ
בְּזָה, כָּל אוֹתָם יָמִים וּשְׁנִים
עֲלִיוֹנִים מוֹשְׁכִים בְּרַכְּהָ עַל רֵאשׁוּ,
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרָא לוֹ (יִשְׁעִיָּה
מ"ט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדֵי אֲתָה יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְאָר.

בֹּא רָאָה, כִּלְלַת הַתּוֹרָה בְּפִסְטוּק
הַזֶּה רְמוּזִים, וּכְלָל שֶׁל כָּל אוֹתָן
הָאֲמִירוֹת שְׂבָהֶן נִבְרָא הָעוֹלָם
רְמוּזִים בְּאַחַד. זֶהוּ שְׂכַתוּב (אִיוב
כ"ג) וְהוּא בְּאַחַד וּמִי יִשְׁיבְנוּ וּנְפָשׁוּ
אוֹתָהּ וַיַּעַשׂ. וּבְהֵם נִבְרָא הָעוֹלָם.
וְעַל זֶה שְׁנִינּוּ, בְּעֶשְׂרֵה מְאַמְרוֹת
נִבְרָא הָעוֹלָם וְכוּי', וּפְרָשְׁנוּ
שְׂכֵלְם עֶשְׂרֵה, וְכֵלְם כְּלוּלִים
בְּפִסְטוּק הַרְאשׁוֹן שֶׁל הַתּוֹרָה.
בְּרֵאשִׁית - סוּד הַחֻכְמָה. בְּרָא -
הָעֲלִיּוֹן הַנְּסֻתָר שֶׁלֹּא נוֹדַע.
אֱלֹהִים - בִּינָה. אֵת - כִּלְלַת שֶׁל
חֶסֶד וּגְבוּרָה. הַשְּׁמִים - תַּפְאָרֶת.
וְאֵת - כִּלְלוֹת שֶׁל נִצְח' וְהוּד.
וְאִי"ו שֶׁל "וְאֵת" - לְהַכְלִיל
הַצְדִּיק. הָאֲרִיץ - כִּלְלוֹת שֶׁל כְּנֻסַת
יִשְׂרָאֵל, אֲרִיץ חַיִּים, וְאַחַר כֵּן
פְּרֻטָא שֶׁל תּוֹרָה בְּסוּד אוֹתָם יָמִים
עֲלִיוֹנִים. בְּרֵאשִׁית הוּא מְאַמְר,
כִּנְגַד הַדְרָגָה שֶׁל חֻכְמָה, וְנִקְרָא
רֵאשִׁית.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר - כִּנְגַד
הַדְרָגָה שֶׁל חֶסֶד שְׁהִיא לְיָמִין,
שְׁהִי מִשְׁם יוֹצֵא אוֹר לְכָל
הָעוֹלָמוֹת בְּסוּד שֶׁל יוֹם, זֶהוּ
שְׂכַתוּב (תְּהִלִּים נ"ב) חֶסֶד אֵל כֹּל
הַיּוֹם. וּכְנֻגוֹ לְמַטָּה, אַבְרָהָם
שְׂאוֹמֵז בְּחֵלֶק הַזֶּה, וְלָכֵן כְּתוּב
כֵּן יוֹם אַחַד, וְכֵן - אַחַד הָיָה
אַבְרָהָם, וְכוּי' כְּתוּב (יִשְׁעִיָּה מ"א) מִי
הָעִיר מִמְזַרְחָ, בְּסוּד שֶׁל אוֹר
שִׁיּוּצָא מִמְזַרְחָ.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּס וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּס וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול הרשב"י
שיעור בזוהר היומי
0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.

ב-20 דקות
בלבד ביום-

ניתן לסיים כל ספר הזוהר
בתוך 3 שנים!.

השיעורים נמסרים על ידי
הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א

בשיתוף עם "מפעל הזוהר העולמי"
מיסודו של כ"ק
מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

ניתן גם להשיג דיסקים לשמיעה
טלפון: 0544577956 / 0548-436784